

Arvo Kallio

**SYDÄMENI
LAULUJA**

Tehtaan varjossa

Arvo Kallio

SYDÄMENI LAULUJA
TEHTAAN VARJOSSA

Tämä vaatimaton runokokoelmani on syntynyt yön hiljaisina hetkinä työpaikallani ollessani Tainionkosken tehtaalla työaikani loppuvuosina 1975—1978.

Silloin täyttyisi suurin toiveeni, jos joku väsynyt tienkulkija näkisi näistä pienekin valonpilkahduksen. Oma mielipiteeni on näistä loppusointuisista runoista, ne syntyvät ja soivat sisimmässäni, niitä ei voi tehdä.

Siksi annoin tälle nimeksi S y d ä m e n i L a u l u j a.

Sydämen auringonsäteitä ovat
hymy ja hyvät sanat.

Arvo Kallio
Imatra

TEILTÄ JA AITOVIERILTÄ

Kulki Suomen Siionissa
armoitettu matkamies,
saapui myöskin Imatralle
moni meistä nimen ties.
Tunnuslause tuttu hällä:
"Ensin Herraa etsikää",
sama lause vielä meillä
joukkoamme yhdistää.

Kävi kutsu, kulki tieto,
Herran työhön joutukaa
Yhdistystä perustamaan
työtämme se lujittaa.
Saapui vanhus harmaahapsi
nuorempikin tehtaanmies,
kotiäiti luota lieden
kesken kiireen, kukaties.

Herralta on käsky suuri:
"Kaikki työhön joutukaa,
kootkaa aitovertien kansaa
suureen juhlaan saapumaan".
Kiittäkäämme aina Herraa
suuri on hän armossaan,
ei Hän heikointakaan heitä
siitä Herraa kiittää saan.

Laitasarkaa kynnettäessä
usein aura kiveen käy,
laidalla tää sarka meidän
aina eteen ennättäy.
Tätä sarkaa kyntäneet
on jo esi-isämme,
sato nousee ajallansa
iloiten sen leikkaamme.

Vaikka pelto — kivinen
ja kova kyntäjälle lie,
lyhteen vaikka pienimmänkin
riemumielin kotiin vie.
Kiitetty on Herran nimi
nyt ja iät-ainiaan,
käsi käteen liittäkääme
kiittäkäämme Jumalaa.

Kyntäkäämme, kylväkäämme
meille kallis sarka tää,
esi-isät auran tarttui
laitasarkaa kyntämään.
Herra itse kasvun antaa
toivonsiemen itää saa
Hengen virvoittavat sateet
uuden oraan kasvattaa.

Yhteyttä seurakuntaan
siinä tehtävämme on,
saada aitovierten kansaa
Herran sanan kuulohon.
Työsarka meillä laaja
kautta isiemme maan,
tehtaan porttienkin taakse
pitäis sanaa kuuluttaa.

Moni jätti matkasauvan
Herran lepoon saapuneet,
kuka täyttäis muurinaukon
sitä oomme rukoilleet.
Toivossa jos elää annat
siitä seuraa rakkaus,
työssäs elovainiolla
on jo suuri siunaus.

Herraltamme kutsu kuuluu:
”Kaikki työhön joutukaa”
kylän aitovierten kansaa
vainiolle kutsutaan.
Kylväneet on sydänpeltoon
esi-isät jyvän tään,
toivoin kerran kultajyvän
tähtäpäälle ehtimään.

Sydänpelto, Herranpelto
joskin usein kylmä tää,
Herralle on taito, voima,
sydänpelto lämmittää.
Itkien kun siemen viedään
siitä sato nousta saa,
Herra itse kasvun antaa
uuden jyvän kasvattaa.

Nyt on meillä juhla-aika
kiitoslaulut kajahtaa,
yhtykäämme kiitosvirteen
toivohon se nousta saa.
Kiitos kaikukohon Hälle
Herraltamme taivaassa,
luoksensa hän vielä kutsuu
täältä matkan vaivasta.

Soi isän luona kiitosvirsi
vain lunastetut laulaa voi,
ei siellä tuskaa, kyyneleitä,
ne Jeesus kaikki pyyhkii pois.
Riemuitse — oot lapsi Herran
sun Jeesus osti verellään,
se veri Golgatalla kerran
myös minut auttoi elämään.

HERRAN HOIDOSSA

Sain Herralta lahjaksi elämän
jo kirjaansa valmiiksi piirtämän,
minun matkani täällä kulki.
Joenrannassa mökki harmaja
oli maisten myrskyjen suojana,
äiti lapsensa sylihin sulki.

Kului lapsuusaikani, kerjäten
usein leipäpalasta pyytäen,
moni tylästi ovensa sulki.
Vaan Herra, ei hylkää lapsiaan
Hän aina valvovi kulkuaan,
kun korvessa tieni kulki.

Sua kiitän Herrani hoidostas
kun kirjoitit nimeni kiriahas,
sen annoit kasteveessä.
Mä annoin valan kallihin,
tähän autoit minua Herrani,
kotikirkon alttaris eessä.

Sain kotoa perinnön kestävän
kultajyvän, siemenen itävän,
rukouksin he lapsensa sulki.
Oi Herra sinulta anelen
anna säilyä siemen pienoinen,
tuoda lastenlapsille julki.

ARMAHDUS VAI TUOMIO

Kun annat Herra koittaa,
sen päivän autuaan,
kun enkelkuoro soittaa
ja taivaat aukeaa.
On silloin Herran päivä
tuo päivä autuas,
ken luonas asustaapi
on taivaan asukas.

On Herran päivä läsnä
myös päivä tuomion,
niin kaikki kansat kootaan
luo Herran istuimen.
Oi valvo ihmislapsi,
on etsikkosi tää,
ken Herran sanaan luottaa
ei katoa, yksikään.

Ken Herran armon hylkää,
se katoava on.
Kun Herran päivä koittaa
on saava tuomion.
Ei ansiota mulla
sen tiedät Herrani.
Myös veren armo riittää,
minutkin puhdisti.

KUIN LÄHDE KIRKAS

Kuin lähde kirkas, pohjaton,
mun auttajani Jeesus on.
Sun rakkautes suurin on,
Sä maksoit ristin-sovinnon.
Kuin kirkas lähde pulppuaa,
Sun luonas uutta voimaa saa.
Se voima riittää mullekin
oi, kiitos Jeesus kallehin.

Tää lähde veres voima on,
saa siitä turvan toivoton.
Kun eksyy korpeen lapsen tie,
Sä heikon nostat, kotiin viet.
Ken Sulle synnit tunnustaa,
hän Sulta uutta voimaa saa.
On matkanteko ihanaa
kun Jeesus purttain ohjaa vaan.

Tää herttainen pyyntö mulla on,
Sä ohjaa ohi karikon
mun purttain kotirantaan vie
Sun veres viitoittama tie.
— Soi silloin kiitos riemuisin
kun aukee portit Siionin,
saa sielu levon autuaan
ken uskossa sen omistaa.

”VIE POIS, VIE POIS”

On lähellä Kiirastorstai, Pitkäperjantai,
Pääsiäinen.

Sinun kärsimisesi lunastuksesi päivä, Jeesus.

— Illalla Sinä asetit Pyhän muistoaterian,
Ruumiisi ja Veresi, ne Sinä lahjoitit meille.

”Niin usein kun te sitä juotte,
tehkää se minun muistokseni”.

— Sinua piinattiin ja häväistiin,
mutta Sinä voitit kiusauksen
ja kuoleman vallan.

Lunastustyösi oli kertakaikkiaan, täydellinen.

Sinä täytit lain meidän edestämme
viimeistä piirtoa myöten.

— Kansa huusi ja melusi, toiset itkivät.

”Vie pois, vie pois, ristiinnaulitse, ristiinnaulitse”

Ihmiset vihasivat totuutta,
näin se on tänäkin päivänä.

Ihmiset sotivat, lesket ja orvot itkevät,

— Sinä Jeesus sanoit: ”Älkää minua itkekö,
itkekää itseänne ja lapsianne”.

— Rakas taivaan Herra armahda meitä,
armahda maata ja sen asukkaita.

Opetä meitä pyytämään Sinun apuasi.

Kansa vain huutaa: ”Vie pois
ristiinnaulitse hänet.”

ARMON VARASSA

Jumalan hyvyys on rajaton,

suurin iankaikkinen,

sanoilla kuvaamaton.

Ei kukaan osaa kylliksi ylistää

Jumalan hyvyyttä,

ja rakkautta.

Hän yksin on täydellinen.

Katuva syntinen

saa Häneltä lahjaksi

anteeksiantamuksen,

uuden elämän

sen myötä ilon ja onnen,

ikuisen autuuden.

Kaiken tämän Isä lahjoittaa

sulasta armosta.

Kaikki tämä annetaan
Jeesuksen ansion tähden.
Hän oli kuuliainen,
täyttäen isän tahdon.
Häntä piinattiin,
ruoskittiin ja häväistiin,
Hän kuoli vihollistensa puolesta.
Hän voitti kuoleman vallan,
nousi ylös ja elää.
Hänen kauttaan mekin saamme elää.
Kiitos Vapahtajamme.

Hänen lunastustyöhönsä
saamme luottaa.
Armosta saamme kaiken,
ilman mitään omaa ansiotamme.
Jeesus on jo ostanut meidät,
Hänen rakkautensa pysyy ja kestää.

ME SAIMME KEVÄÄN UUDEN

Me saimme kevään uuden
niin kauniin Suomehen,
nään luonnon ihanuuden
ja kuulen soinnut sen.
Taas lentää korkealla
jo kevään lintu tuo,
se laulaa kiitostansa
nyt nouskoon Luojan luo.

Jo aukee kevään kukka
lämmöstä auringon,
se herää unestansa
ja nostaa kukinnon.
Oi, kiitä ihmislapsi
kun sulaa routa, jää,
jo elon keväimessä
ain Herra hyvyyttää.

Kuin nousee kevään kiuru
ain ylös kohoaa,
miks'en mä ajatuksin
myös ylös nousta saa?
— Saan nousta toivoon asti,
luo isän ylhäisen,
soi siellä valtavasti
vain laulut kiitoksen.

On noussut unestansa
taas kedon kukkaset,
ja laulaa kiitostansa
myös pienet lintuset.
— Soi kiitoslaulu kerran,
nyt maasta kajahtaa,
tää kaikki lahjaa Herran
myös niistä kiittää saan.

UUKUNIEMELLÄ

Uukuniemi muistoihini palaa,
lehtikuuset, ranta, saunoineen.
Usein sinne mieli päästä halaa,
niitä jälleen täällä muistelen.
Kalaverkot siellä viritetty,
Herran sanaa siellä kuulla saa.
Talkoomieli myöskin kehitetty,
samaa hiileen saamme puhalttaa.

Kertoja: Usein kaikuu laulut kirkkahana,
kuin vain täällä laulun laulaa voi.
Kuoroon yhtyy vanhus, niinkuin nuori,
kuin taivaan kuorihin tää laulu soi.

Ajatuksein sinne usein rientää,
sieltä varmaan paljon saanut oon.
Herra yksin kaikki tarpeet tietää,
Hänelle vain kiitos olkohon.
Kiitos Jeesus olet kanssain tiellä
yksiollen jalka horjataa,
ystävät on nytkin koossa siellä
tule Herra heitä siunaamaan.

Ystävät kun sinne kokoonnumme,
meille tutuille jo tuville.
Kiitoslaulut soivat Jeesukselle,
kiitos että hälle laulaa voin.
Yhtykäämme kaikki samaan kuoroon,
Herralta ain kiitos kaikukoon.
Hänelle voi huolet kaikki heittää
Armo, Autuus, siis kiitos soikohon.

KAKSI VANHAA

Järvenrantaan kulkee vanha vaari
hän kalaan aikoo verkot mukanaan,
on vanha vene, vaari itse tehnyt
sen varhaisina miehuusvuosinaan.
Nyt vanhuksena vaari hiljaa kulkee
hän verkallensa astuu veneen luo,
rantaveteen housunlahe kastuu
kun verkot mukanansa venhoon tuo.

Verkallensa vaari siinä soutaa
on selkäluoto hällä määrämpää,
siel' tottuneesti, vaari verkot laskee
on maisemassa tuttu näky tää.
Ei kiirettä, vaarilla nyt muuta
hän kauas kotirantaan tähyää,
hän aatoksissaan palaa nuoruusaikaan
on kauas katse, — uusi määrämpää.

Nyt venho hiljallensa lipuu järvenpintaa,
jo vaari nukkui, ikiunehen.
On tuoni niittänyt taas kultaviljaa,
ja vaari purjehtinut, maahan ikuiseen.
Hän toivonmukaan laulaa virttä uutta,
siel' Karitsalle aina kiitos soi.
Ei tunne maisen matkan vajavuutta,
Jeesus itse, hälle avun toi.

On päättynyt jo vaarin mainen matka,
hän pääsi toivomaansa lepoon.
Tuo vanha vene, ilman soutajaansa
on pysähtynyt rannan kaislikkoon.
Näin saapui kaksi vanhaa kotirantaan,
on heidän tiensä iäks eronneet.
Vaari saavuttanut rauhanrannan,
siel' taistot ainaisesti tauonneet.

TALVINEN KIRKKO

Sydäntalven pakkasaamu,
aamu kirkkaan sunnuntain,
kuljen hiljaa metsätiellä
alla oksain vaappuvain.
Lumikiteet tuhansittain
verhoo metsän, sekä maan,
kuljen hiljaa metsätietä
talvikirkkoon valkeaan.

Kumahtelee kirkonkellot
rauhaa meille toivottain,
Rauhanjuhlan ilmoittaen
takaa vuotten vaihtuvain.
Samaa rauhaa toivottavat
metsän puut kun huminoi,
lumikiteet kimaltelee
hiljalleen ne tarinot.

Kuule hiljaa, metsän hymni
on kuin soitto urkujen,
hiljaisena, kaunoisena
Luojaallensa kiitoksen.
Kiitä sieluni, myös Herraa,
hartaana kuin metsän puut,
unhoittaen matkan vaivat
kerran kaikki unhoittuu.

Kerran päättyy matka mainen
muista sitä, ihminen,
kirkonkellot kumahtaen
soittaa matkan viimeisen.
Kutsu kuuluu kaikkialle
Herran päivä läsnä on,
kilvoittele loppuun asti
ilo taivaas' loputon.

ÄIDILLE

Äiti on rakas,
äiti on hellä
kellä on rakkaus
suurempi, kellä?
Kerro ain äidille
surusi pienet,
häneltä lohdutus,
senhän kai tiennet.

Äiti on lahjana
taivaisen Herran,
sain synnyinlahjana
äitini kerran.
Minua tuuditti
hoivasi varhain,
äitini rakas,
äideistä parhain.

Ethän sä tuottane
äidille tuskaa,
maailman retkilläs
kuvaasi tahraa.
Säilytä kuvasi
muistossa äidin,
puhtaana, mieleensä
kuvasi jäikin.

ÄITI JA LAPSI

Oi mikä olisi kauniimpaa
nähdä maailmassa,
kuin lapsi äidin sylissä
tai vierees' uinumassa.
Taas mieli on niin iloinen,
ja riemu täyttää rinnan.
Mut kuka maksaa äidille,
tään rakkauden hinnan?

Ei äiti, palkkaa vaadikaan,
hän lempeä ja jalo.
Kun illoin taivas ruskottaa
ja kirkas tähtein palo.
Tuo lapsi pieni puhtoinen,
taas äidin sylin täyttää.
On olo hellä ihanaa
jo uni tulla näyttää.

Mun muistui tässä mieleeni,
tuo oma äitikulta.
Hän nurmenalla lepääpi,
sit rauhaisinta unta.
On hällä olo onnekas,
ei huolet enää paina.
Siell' kiitosvirttä veisaapi,
jo isän luona aina.

Oi armas äiti, kallehin
sä kaiken meille annoit,
kun olin pieni avuton,
sä Herran eteen kannoit.
Vaikk' oli koti köyhäkin,
niin rakkautes riitti.
Kun koitti usein nälkäkin,
hän silti Herraa kiitti.

YKSINÄIN

Oon yksinäin
ei muuta turvaa mulla,
Sun veres, Jeesus,
mulle riittää voi.
Oon yksinäin
ei lohtua oo mulla,
vain sulta Jeesus,
armon lahjaks sain.

Kun kerran koittaa
täältä lähtöhetki,
ja matkasauvan
tänne jättää saan.
Oi kiitos Jeesus,
ett' lupaus on mulla
Sun turvissasi
kotiin taivaltaa.

Oon yksinäin
ei parhain lohtu mainen,
voi täällä tuskaa
rinnan leiventää.
Vain Sulta Jeesus,
lohtu taivahainen
se tyyntää rinnan
iki-ikävää.

MINUT JOHDATA RISTISI LUO

Kun kiusaus täällä kohtaa,
ja syntini ahdistaa.
Tue Jeesus, yksinäistä
näin heikkoa matkaajaa.
En yksin kulkea jaksa,
oi, Jeesus kanssain käy.
Kun kuljet vierelläni,
ei vaaroja tielläni näy.

On kiusaus täällä suuri,
vihollinen aina vainoa.
Se tahtoi harhateille,
niin usein houkuttaa.
Olit Jeesus kiusattuna,
laella vuoren korkean.
Sä voitit kiusauksen,
ja voitit, saatanan.

Kun kiusaaja täällä vainoo,
tue Jeesus, ja auta mua.
Auta silloin eksyneitä,
vedä Golgatan ristin luo.
En jaksä käydä yksin,
Sinun sauvasi lohtua tuo.
Oi taluta täältä kerran,
vie turvaan, ristisi luo.

Sinun luonasi anteeksianto,
sinne taakkani tuoda saan.
Ken synnit tunnustaapi,
saa periä taivaanmaan.
Oi anna Jeesus voimaa,
ain synnit tunnustaa
ett' valkenis minulle kerran,
ikirauhan, onnen maa.

VALOA TAIVAASTA.

Valoa taivaasta tähtönen näytti,
tielle mi paimenet seimelle toi.
Makasi heinillä pienoinen piltti,
isältä lahjaksi koittanut koi.
Taivainen kuoro, sen ilmoitti heille,
on lapsonen syntynyt, Halleluja.

Tullut on luoksemme pienoinen poika,
Hänelle laulumme, kiitosta soi.
Annettu taivaasta autuus ja voima,
Jeesus on Herramme, autuutta oi.
Hänelle kiitos, kunnia aina,
soikohon laulumme, Halleluja.

Miksi en laulaisi kiitosta Herran,
Jeesus on minutkin lunastanut.
Verensä kallihin vuodatti kerran,
Golgatan kummulla sovittanut.
Hänelle kiitos, kunnia aina,
soikohon laulumme, Halleluja.

Seimeltä alkoi jo kärsimystiesi,
heinillä härkien levätä sait.
Olihan Jeesus lapsonen pieni,
mutt' valoa paimenet, Sinulta sai.
Sinulle Jeesus kunnia yksin,
nyt yhdessä laulamme, Halleluja.

VAARIN SAARNA

Taas kirkkotiellä kulkee
verkkaisesti, vanha Vaari,
on syystalven aamu, sunnuntain.
Hän yksinänsä astuu hartahasti,
hän saapuukin jo tutun portin luo.
On Vaarille, jo rakas kirkkopolku,
ja sunnuntaisin tuttu näky tuo.

Hän heikoin voimin
kirkonoven avaa,
on kumarassa paljastettu pää.
Siell' alkuvirteen kirkkokansa yhtyy,
myös Vaari ehtii, värssyyn viimeiseen.

Kuin rukoukseen
Vaari hiljaa vaipuu,
Hän nukkuukin jo uneen, viimeiseen,
myös rukoukseen kirkkokansa taipuu,
on Vaari muuttanutkin
maahan ikuiseen.

Hän nukkuu, siinä rauhaisinta unta,
ei matka mainen, jalkaa rasita.
Kun pappi, saarnatuoliin mennä aikoo,
hän suuntaa askeleensa Vaarin luo.

On saarna tänään,
tässä meille vakaa,
kun Herra itse käypi puhumaan.
Tään Vaarin saarna
tänään meille riittää,
jää kirkkokansan
korviin kaikumaan.

VIEL' VAPAHANA LIEHUU SINIRISTI.

Kun nousee korkealle siniristi,
se värit Suomen, nostaa kunniaan.
On risti, voitonmerkki meillä
se liehuu vapahana, hulmuu.
Siis liehu vapahana siniristi,
on sulla Juhlavuosi, isänmaa.

Oi synnyinmaa, on sulla kallis hinta,
sen isät, veljet, maksoi verellään.
He lähti kyliltä, ja tanhuvilta,
ett' vapaana he pääsis elämään.
Nyt liehuu vapahana, siniristi,
on kallis vapautesi, synnyinmaa.

Kun esi-isät tarttui kuokkaan, auran,
niin väistyi eestä kylmä hallayö.
He itse raivas pellot, voimallansa,
ja vainolaisen kauas eestään lyö.
Nyt elää vapahana Suomen kansa,
on palkanamme vapaus, ja rauhantyö.

On noussut kansa alta sorron, kahleen,
siis nosta kunniaan, jo kansan työ.
On kallis meille vapauden hinta,
kun poijes väistynyt on sorronyö.
Nosta Suomalainen pystyyn pääsi,
ja veli, veljen kanssa kättä lyö.

Oi siunaa Herra, Isänmaata, kansaa,
Sä anna elää muisto isien.
He rukouksin kulki taivaltansa,
myös anna meidän, käydä kiittäen.
Siis liehu vapahana, siniristi,
on sulla Juhlavuosi, Suomenmaa.

VIIMEINEN TYÖPÄIVÄ

Miten lieene ystävä sulla,
kun työmaasi jättää saat?
Et liene mielellä ahdistetulla,
tämä tieto kun saavuttaa.
Kului työssäni vuosia monta,
vuosikymmenten muistot jää.
joskus lie ollut lohdutonta,
ilonpäivätkin kimmeltää.

Meni nuoruusaikani parhain,
kului miehuusaikasi myös.
Lähdit illoin, ja aamuin varhain,
kävit yölläkin vuorotyös.
Oli monella sellainen aika,
kun vuorotta työtäsi teit.
Olit päivisin ansiotyössä,
yöt mökkiisi seiniä löit.

Nyt on eessäsi eläkevuodet,
ne ansaittu täysin on.
Aamuvarhaiset lähdöt jäivät,
siitä olet nyt huoleton.
Kun koittaa minulle päivä,
että paikkani jättää saan.
Sen iloiten otan vastaan,
ehkä piankin sen kuulla saan.

JOS VOISIN LAULAA KUIN. .

Jos voisin laulaa kuin lintu tuo,
ain rinnassansa sävelvuo.
Mä laulan kaipausta taivahan,
kun laulan kiitosta Jumalan.

Nyt muistin sointuisan säveleen,
tään uuden laulun nyt siihen teen.
On Herra hyvä ain armossaan,
Hän antaa parhaita lahjojaan.

Nää sanat kirjoitan muistihin,
on Herra hyvä, jos muistaisin.
Ain Hälle antaisin kiitoksen,
niin soisi lauluni riemuiten.

Vain Jeesukselta mä levon saan,
en pelkää myrskyä kuohuvaa.
On kiitoslaulu tää sydämen,
Hän päästi kahleista syntisen.

HERRAN TIELLÄ

Ken Herran tiellä vaeltaa,
ja Häneen yksin luottaa.
Ei Herra hylkää milloinkaan,
Hän avun aina tuottaa.
Jos liekin polku pimeää,
on matkanpäässä kirkas sää.

Ei ansiota mulla lain,
sen tietää itse Herra.
Kun turvaan Häneen matkallain,
Hän auttaa joka kerran.
Vain Häneen yksin luottaa saan,
saan avun parhaan, ajallaan.

Oi johda Jeesus kulkuni,
ett' matkanpäässä kerran.
Ois mulla portti avoinna,
min lupaa sana, Herran.
Sä uskollinen matkaaja,
saat Herras iloon saapua.

ARMON PÄIVÄNÄ

Aamuhetki kullan kallis
niinhän usein sanotaan,
muistammeko aamun tullen
uuden päivän antajaa.
Päivämme, kuin voimammekin
kaikki lahjaa Herralta,
jospa siitä muistaisimme
kiittää kerta kerralta.

Herralleni ilomielin
annan tästä kiitoksen,
kun nään kirkkaan aamunkoiton
sain taas uuden huomenen.
Miks'en laulais riemusuulla
kuni laulaa lintu tuo,
herätessään uuteen aamuun
rinnassansa kiitosvuo.

Jospa tätä armonaikaa
täällä oikein käyttää vois,
koittehessa Herranpäivän
Jeesus meille armon sois.
Uuden puvun, valkovaatteen,
Jeesukselta lahjaks' saa,
joka täällä elontiellä
kaikki synnit tunnustaa.

Kerran koittaa uusi päivä
jolloin kaikki kutsutaan,
Herran eteen tuomiolle
jossa oma, riisutaan.
Herran valo paljastaapi
mitä tehnyt olemme,
Armosta, ei ansiosta
silloin taivaan perimme.

HIILIVALKEALLA

On jäljellä hehkuvat hiilet vain,
kun ohitse veivät, Vapahtajain.
— Miksi kielsin, rakkaan Mestarin,
tää ainoa aatos, Pietarin.
Hän yksin seisoo, on synkkä yö,
ja kohta ajankello lyö.

Hän yössä kulkee, yksinään,
ja itkee, katuu syntiään.
— Oi miksi kielsin Mestarin?
kun toisin Hänelle lupasin.
— Vaikk' kaikki toiset kieltäisi,
mä Sinua seuraan, Mestari.

— Oi miksi, miksi kielsinkään?
nyt pelko raastoi sydäntään.
Hän muistaa katseen, Mestarin,
jok' katsoi häneen hellimmin.
Kun kukko lauloi, kolmannen,
hän muistaa, lauseen Mestarin.

Hän muistaa sanat, Mestarin,
ja katseen, rakkaan, kutsuvan:
— Oi Pietari, sä seuraa mua,
sä toisiakin mukaan tuo.
Näin peruskiveks' valittiin,
vaikk' kielsikin hän, Mestarin.

HERRAN TYÖSSÄ

Anna Herra valos loistaa,
tänne kylmään pohjolaan.
Siitä toisillemme toistaa,
Jeesus meitä rakastaa.
Toivossa jos elää annat,
siitä seuraa rakkaus.
Työssäs elovainiolla,
on jo suuri siunaus.

Herraltamme kutsu kuuluu:
"Kaikki työhön joutukaa".
Kylän aitovierten kansa,
vainiolle kutsutaan.
Kylväneet on sydänpeltoon,
esi-isät jyvän tään.
Toivoin kerran kultajyvän
tähtäpäälle ehtimään.

Sydänpelto, Herran pelto,
joskin usein kylmä tää.
Herralla on taito, voima,
sydänpelto lämmittää.
Itkien kun siemen viedään,
siitä sato nousta saa,
Hengen virvoittavat sateet
uuden oraan kasvattaa.

ENKELJOUKKO TUONUT.

Enkeljoukko tuonut viestin päälle maan,
pelastajaks' tullut Jeesus maailmaan.
Pieni seimenlapsi makas heinillä,
mutta valo, autuus, tuli Hänessä.

Rakkautes tähden tulit päälle maan,
Isän suosiolla saavuit auttamaan.
Paimenille ensin, Enkel' ilmoitti,
syntynyt on lapsi, Vapahtajaksi.

Pelko suuri valtas, ensin paimenet,
Herran kirkkaus loisti, yössä laitumet.
Miksi juuri heille, ensin ilmoitti,
mitä Herra itse sillä tarkoitti?

Kiiruhtaen lähti, kedon paimenet,
oppaanansa tähti yössä loistaen.
Viimein tiensä johti, päättyi seimen luo,
jossa lapsi nukkui, ilmoitettu tuo.

Ilo, riemu, silloin täytti sydämet,
halvat oli heillä, maiset antimet.
Rikas itsessäsi, köyhäks tulitkin,
myöskin veljiksesi otat meidätkin.

Kiitos Jeesus sulle, Vapahtaja maan,
kun tulit taivaastasi meitä auttamaan.
Vaikka sulle piennä alkoi ristintie,
näin kutsut eksyneitä kotihisi viet.

Betlehemin tähti loista vieläkin,
meille langenneille, tietä valaisten.
Niinkuin paimenetkin, lähti kiiruhtain,
loista joulun tähti, tietä osoittain.

KUN ELONMERI MYRSKYISENÄ.

Kun elonmeri myrskyisenä pauhaa,
vain Sulta Jeesus, sulta avun saan.
Ei maailmassa kukaan saisi rauhaa,
jos et sä Jeesus, saapuis auttamaan.

Mua, Jeesus Jeesus, auta matkallani,
kun aallot uhkaa purren hukuttaa.
Nuo hyökyaallot lyövät vastahani,
Sinulta Jeesus yksin avun saan.

Oi kuule Herra, anna rakkauttas,
sä anna tultas, kylmiin sydämiin.
Ja anna Hengen virvoittavan sateen,
kostuttaa siemen, sydänpeltoihin.

Oi kuule Herra, Sulla isän sydän,
mi lastansa ei hylkää mikkoinkaan.
Kun turvissasi täällä saamme olle,
Sun armossasi, saamme vaeltaa.

Oi siunaa Herra, isänmaata, kansaa,
ett' meissä säilyis usko, toivo uus.
Ku maisen matkan kerran päättyessä,
ois meillä toivo, luonas ikuisuus.

KIRKOSSA

Kun taas saimme kirkkoon tulla,
Herran pyhään temppeliin.
Saimme armonsanaa kuulla,
jota siellä laulettiin.
Ottakaamme ohjeeksemme,
kallis, Armonsana tää,
joka vielä kautta Suomen
vapaana, niin helkähtää.

Suuri ilo, tunnonrauha,
täyttää täällä sydämen.
Ei vois kauniimpana kuulla,
soittoakaan urkujen.
Herra itse, läsnä aivan,
jakamassa lahjojaan.
Herkkä sydän, sen voi kuulla,
mitä täällä tarjotaan.

Armoa tää kaikki aivan,
muista tämä, ihminen.
Että vielä Herra taivaan,
tahtoo olla armoinen.
Kaikukoon siis armonsana,
aina Suomen kirkoissa.
Että myöskin kirkkahana,
säilyisi tää muistoissa.

KIITOSVIRSI

Soi karitsalle kiitoslaulu,
se hiljaa täällä helkähtää.
Mutt' luonansa kuin vettenpauhu,
ken sinne pääsee kiittämään.
Soi isän luona uusi virsi,
vain lunastetut laulaa voi.
Ei siellä tuskaa, kyneleitä,
ne Jeesus itse pyyhkii pois.

Siis riemuitse, oot lapsi Herran,
Sun Jeesus maksoi verellään.
Se veri, Golgatalla kerran,
myös minut, osti elämään.
Iloiten saamme tehdä matkaa,
siel' Jeesus meitä odottaa.
On isän luona ihanampaa,
mi koskaan täällä uskoiskaan.

Jeesus kutsuu tänään vielä,
on äänensä niin lempeää.
Hän kalliin hinnan maksoi kerran,
oi lähde, tosi elämään.
Johda Jeesus tielle taivaan,
ett' matkanpäässä rauhan saan.
Tahdon paimenääntäs kuulla,
Sun laumassasi ainiaan.

On Herran luona anteeksanto,
ken täällä synnit tunnustaa.
Ei vihollinen kiusaa, vainoo,
kun Jeesuksessa rauhan saa.
Oi anna Jeesus mulle voimaa,
ett' oppisin mä virren tään.
Ja ota täältä luokses kerran,
niin pääsen luokses kiittämään.

KIITÄN LUOJANI TÖITÄ

Kun katselen luojani töitä,
ne ihmeitä kerrassaan.
Nään taivaan tähtivöitä,
siellä kuukin kohooa.
Ne valaisee meille yössä,
jotka täällä vaeltaa.
Näen ihmeitä Herran töissä,
joka syntistä armahtaa.

On päivä jo vaihtunut yöski,
maan peittävi varjollaan.
Vaan suuri on armotyösi,
mä siihen luottaa saan.
Kuin paimenet valvoi yössä,
he kaitsivat lompaitaan.
Olen vartija vuorotyössä,
uutta aamua oottaa saan.

Saan oottaa aamua uutta,
Sinun päivääsi, Herrani.
On riemua suloisuutta,
ken pääsee luoksesi.
Soi silloin uusi virsi,
vain kiitosta Karitsan.
Jo valkeni uusi päivä,
ei yötä tulekaan.

Olet auttanut maisella tiellä,
siitä Herraani kiittää saan.
Saan laulaa luonasi siellä,
uuttavirttä, valtavaa.
Siell' aina on kirkas päivä,
ei yötä olekaan.
Kun Karitsan kirkkaus aina
sen täyttää valollaan.

KUN OLEN VAPAA.

Sä olet vapaa,
sun Jeesus osti kerran
Hän kantoi taakan, kuormat syntien.
On sulla lupaus, tuo voitto Herran,
Hän kuoli eestä kaikkein syntisten.
Siis laula kiitoslaulu Karitsalle,
on luonaan anteeksanto, iäinen.

Sä olet vapaa,
oot lunastettu Herran
kun kaikki kahleet riisuttu on pois.
Sait kaikki synnit, anteeks armostansa,
ei siihen ansiota olla vois.
Ne puolestasi maksoi Golgatalla,
Hän jokaiselle armahduksen sois.

Mä olen vapaa,
tää armoa on Herran
myös pyhä veri, vuoti eestäin mun.
Oi saanhan olla kiittämässä kerran,
kun kiitoslaulut soi lunastetun.
Kiitos kiitos, sulle Vapahtaja
saan matkaa tehdä ansiosta sun.

Mä olen vapaa,
on sinä ilo mulla,
siks' rinnassani kiitoslaulut soi.
Kiittäkäämme riemuin, Elonherraa,
Hän laupeuden osaksemme soi.
Laula kanssani, kiitos Karitsalle,
on koittanut jo uusi, aamunkoi.

KAIKKI MAKSETTU

Me saimme Herran suosion
kun Jeesus, täytti sen.
On työnsä kaikki täytetty,
niin saamme autuuden.
Tää lahjaks' kaikki annetaan,
ei sitä ostaa voi.
Kun Jeesus kuoli, Ristillä
Hän avun meille toi.

Ei sinne kelpaa hopeat,
ei kulta, loistokaan.
Vain halvat saviastiat,
sen täyteen saa.
Siks' että Hänen voimansa
vain heissä näkyisi.
Ett' korska kunniakin maan,
vain tomuun vaipuisi.

On Herran luona ihanaa,
ken sinne päästä voi.
Jeesuksen veri puhdistaa,
ken synnit valoon toi.
Kun käännyt Herran puolehen,
ja pyydät armoa.
Hän rauhan sulle lahjoittaa,
myös luonaan taivaassa.

Tää autuus meillä tarjona,
vain Jeesuksessa on.
Se lahjana vain annetaan,
siit' ilo suurin on.
Siis kiittäkäämme Jeesusta,
jo täällä toivossa.
Soi kerran kiitos iäinen,
ain luonaan taivaassa.

KOTIMÖKKI HARMAA

Muistui mieleeni kotimökki harmaa,
sinne kaita, piennarpolku vie.
Astun tietä kivistä ja kaitaa,
ruohoittunut nyt jo polku lie.
Saavun yksin, koti-pihamaalle,
siell' ensiaskeleeni taapersin.
Istahdan, mä vanhan koivun alle,
tänne jälleen saavuin, aatoksin.

Oon yksinäni kotikoivun alla,
sen vanhat oksat, lehvät, tarinot.
Tuoll' äiti astelempi saunan luona,
ja isä, veneestänsä kalat toi.
Nään aatoksissain, vanhusta nyt kaksi,
he mökillänsä asuu, ahkerot.
Heill' kotiranta tullut rakkahaksi,
siin verkalleen he astuu, tarinot.
On kulunut jo monta vuotta siitä,
nään eessäin lapsuus leikkitantereen.
Kun nuorukainen lähti kodistansa,
jäi äiti, isä, pois jo muuttaneet.
He lepää unta rauhaisinta siellä,
miss' poissa tuska, sekä kyyneleet.
Kun kulkivat he rukouksen tietä,
on taistelut, jo heiltä tauonneet.
Oi siunaa Herra, isänmaata, kansaa,
sen anna elää, muisto isien.
He rukouksin kulki taivaltansa,
myös anna meidän käydä kiittäen.
Jo kohta itsekin mä harmaahapsi,
ois mulla lepo, luonaan iäinen.
Näin säilyy mulla lapsuusajan muisto
käyn sinne ajatuksin, — kiittäen.

KATSELEN ELONI KIRJAA

Kun katselen eloni kirjaa,
siitä kaikki selviää.
Siinä valokin pilkahtaapi,
useimmiten, on hämärää.
Sain Herralta lahjaksi kirjan,
siihen nimi oli piirretty vain.
Tää nimi, on muistissa Herran,
jonka Kasteenihetkellä sain.

Oli kirjassa puhtaat lehdet,
kuin puhdas tuo lapsonen on.
Elinaikanani monet retket,
myös kirjaani piirretty on.
Siellä nuoruusaikani parhain,
kun Liittoni uudistin
sen lupasin, Herrani eessä
luona kirkkosi, alttarin.

Sain katua syntiä, suurta
Hän johdatti ristinsä luo,
siellä tunsin armoa uutta
Hän hellästi kutsui mua.
Kun vaivuin ristinsä juureen,
siinä ainoa lohtuni on.
Sain anteeksi syntini suuret
tää armoa Herralta on.

Nyt kiitän Herraani siitä,
että syntini anteeksi saan.
Saan luottaa armoonsa suureen,
täällä maisella matkallain.
Kun piirsit nimeni kirjaas,
Sinun armosi pysyvä on.
Sain kasteessa lapseuslahjan,
veres voimasta kestävä on.

KANTELEENI

Oi Herra, sä annoit,
myös mulle kanteleeni.
Ja toivoit että soitan,
mä sillä kiitoksen.
Vaan vuotten vierieessä
tuo kannel ruostuikin,
oi korjaa sama kannel
ett' Sulle soittaisin.

Oi, anna Herra voimaa,
 ett' elonmatkallain,
 saan kanteleeni vielä
 sen kauniin sointuisan.
 Sä Herra voit ja tahdot
 sen vielä virittää,
 ett' kerran uusin kielin
 voin Sua ylistää.
 Oi Herrani myös pyydän,
 sä minut viritä
 pois kaikki kuona,
 mi äänes heikentää
 Siis kiitos Herra sulle
 kun armahtaa sä voit,
 ett' kanteleeseen vielä
 uuden soinnun soit.
 Oi kiitos Herra taivaan
 kun suur on armosi,
 sä kärsiväisnä aina
 ojennat lastasi.
 Kun harhateille kääntyy
 niin usein lapsen tie,
 Sä etsit eksyneitä
 ja viimein kotiin viet.

KYSYMYS JA VASTAUS

Oi miksi, miksi?
 oon vastausta vailla,
 sä ensiryypyn
 kurkkuus kaataa voit.
 Ei kukaan vastaa,
 he eivät sitä tiedä
 kuka kurja ensiryypyn toi.
 Sun vietteli,
 synnin musta käärme
 se paulojansa etehesi toi.
 Vain pettymystä,
 synnin käärme tarjoo
 myös etehesi,
 ensimaljat toi.
 On pelastaja,
 myös sulla yksi ainoa
 Hän tänäänkin viell'
 tarjoo armoaan.
 On nimi Jeesus,
 turvapaikka ainoa,
 Hän synnin käärmeen
 vallan musertaa.
 Oi käännä, käännä,
 heti Herran puoleen,
 Hän vielä tänään,
 tarjoo armoaan.
 On hällä anteeksanto suurin,
 jos apuansa
 vain kääntyy anomaan.

TYÖKUTSU

Kuului kutsu kautta Suomen:
"Kyntösarka odottaa"

Kivinen on sarka meidän,
siksi työhön joutukaa.
Syntyi Liitto Yhdistysten,
hyväksi he näki sen.
Yhteinen jo näky heillä,
takaa vuosikymmenten.

Tunnuslause, tuttu heillä,
"Ensin Herraa etsikää"
sama sana vielä meillä,
Liittoamme yhdistää.
Kiitetty on Herran nimi,
nyt, ja iät ainiaan.
Käsi käteen liittäkäämme,
kiittäkäämme Jumalaa.

Kyntäkäämme, kylväkäämme,
meille rakas sarka tää.
Esi-isät auran tarttui,
laitasarkaa kyntämään.
Herra itse kasvun antaa,
toivon siemen itää saa.
Hengen virvoittavat sateet,
uuden oraan kasvattaa.
Kiitos yksin olkoon Hälle,
Herrallemme, taivaassa.
Luoksensa Hän meitä kutsuu,
täältä matkan vaivasta.
Siunannut on Herra meitä,
suuri on Hän armossaan.
Ei Hän heikointakaan heitä,
siitä Herraa kiittää saan.

MATKALLA BETLEHEMIIN

Oli puuseppä, Josef nimeltään,
hän työssä ahkera yhtenään.
Kun oli hän sukua Daavidin,
vain köyhä puuseppä, Nasaretin.
Hällä Maria neitonen kihlattu,
myös Herran Jumalan, valittu.

Tuli käsky, mahtavan Keisarin,
hän verolle vaatii, tietenkin.
Niin Joosefkin, keralla Marian,
heillä Aasi oli apuna matkallaan.
Oli kaupungin nimi, Betlehem,
sinne saapuivat asuntoa etsien.

— On asunnot täysi, näin sanotaan,
vain eläintallia tarjotaan.
He ottivat tallista asunnon,
myös siellä Herramme syntynyt on.
Sai vuoteeksensa, oljet vaan,
vaikk' oli poika Kuninkaan.

Oli Maria, neitsyt tahraton,
Hänen poikansa, Jumalan poika on.
Joka syntyi halpaan seimehen,
ei asuntoa ihmisten.
Hän veljeksemme syntyikin,
ja kuoli eestä — kaikkien.

Oi käykää, käykää seimelle,
siell' lepää lapsi suloinen.
On Maria äiti vierellään,
ja Joosef tarkkaa, tähyää.
Hän suuntaa pakonsa Egyptiin,
kuin hänelle unessa neuvottiin.

NYT LUMIKITEET KIILTÄÄ

Nyt lumi vaipallansa,
taas verhoo metsät, maat.
Ja lumikiteet kiiltää,
kuin ois ne hopeaa.
Ne loistaa kirkkahasti,
kuin yössä tähtöset.
Tää kaikki lahjaa Herran
myös niistä kiittänet.

Nyt lumikiteet kiiltää,
kuin pienet tähtöset.
Sain nousta uuteen aamuun,
näen kirkkaat sätehet.
Mä riennän talvimetsään,
ei määrää mulla lie,
on eessäin tuttu latu
ja vapaa suksen tie.

On sunnuntainen aamu,
tää aamu tammikuun.
On puhdas talven puisto
niin mieli rauhoittuu.
Mä kuulen kellon kaiun
se kotikirkon on,
nyt kulkuni mä suuntaan
näin lähden kirkkohon.

Oi Herra, suothan mulle,
sen aamusi autuaan.
Kun pilvissä huuto kuuluu,
ja pasunaa soitetaan.
Soi silloin uusi virsi,
vain kiitosta Karitsan.
Jo valkeni uusi päivä
ei yötä tulekaan.

ON MESTARIN KUTSU LEMPEÄÄ. . .

Yön pimeyteen häviää
niin moni nuori, yksinään,
hän pettynyt on ystävään
mi ennen kulki vierellään.
Sä muista, ystävä yksi on,
joka hylkää ei milloinkaan.
Kun käsi on kädessä Mestarin,
Hän sinua rakastaa.

On Mestarin kutsu lempeää,
ota vastaan jo kutsu tuo.
Ei jätä sinua pimeään
vie puhdistusvirran luo.
Sä muistat, ystävä yksi on,
joka hylkää ei milloinkaan.
Kun käsi on kädessä Mestarin,
Hän sinua rakastaa.

Hän elämänvettä lahjoittaa
oi tule jo lähteen luo.
Käy ristin kautta sinne tie
se pelastukseen yksi vie.
Sä muista, ystävä yksi on,
joka sinua rakastaa
kun käsi on kädessä Mestarin,
ei hylkää hän milloinkaan.

OI KIITOS HERRA

Oi Herrani, Sun etees tahdon tuoda,
mun sydämeni aivan kokonaan.
Sen voit Sä pestä aivan puhtahaksi,
Sun verelläs, yksin sillä vaan.

Oi Herra, Sä tahdot mua auttaa,
kun Sinuun luotan, yksin Sinuun vaan.
Sä annat ajallansa avun parhaan,
en muuta apua mä tahdokaan.

Oi kiitos Herra, olet kanssain tiellä,
sit' yksin en mä jaksa kulkea.
Ja toivonmukaan kerran luonas siellä,
iäti laulella saan kiitosta.

Siis kiitos kaikuu Sulle Vapahtaja,
kun autat täällä murheen alhossa.
Ja ikikiitos kerran luonas siellä,
kun asua saan rauhan majoissa.

Tää on mun uskoni, ja siihen luottaa,
voin yksin Herra Sinun voimallas.
Se suuren siunauksen tuottaa,
myös sinulle, jos Häntä seurajat.

Ei ole yhtään ansiota, kellään,
vain armo Herran meille avun toi.
Ei ole hyvää työtä ihmisellä,
joka kerran hänet auttaa vois.

Siis mieti tänään, viel on ovet auki,
sä ketä tahdot täällä palvella.
On sitten myöhä kolkutella enää,
kun kerran ovet kiinni suljetaan.

Mä olen heikko, horjuvainen tiellä,
usein lankeen, vaan jälleen nousta saan.
Tää suuri armo ompi ihmisellä,
Jeesukseen voit luottaa aina vaan.

Sävel, Oi Isä meidän.

OI SIUNAA HERRA.

Kun elonmeri myrskyisenä pauhaa,
vain sulta Jeesus, sulta avun saan.
Ei maailmassa kukaan saisi rauhaa,
jos et sä Jeesus, saapuis auttamaan.

Mua Jeesus, Jeesus auta matkallani,
kun aallot uhkaa purren hukuttaa.
Nuo hyökyaallot lyövät vastahani,
sinulta Jeesus yksin avun san.

Oi kuule Herra, anna rakkauttas,
sä anna tultas, kylmiin sydämiin.
Ja anna Hengen virvoittavan sateen,
kostuttaa siemen sydänpeltoihin.
Oi siunaa Herra Isänmaata, kansaa,
et meissä säilyis usko, toivo uus.
Kun maisen matkan kerran päättyessä,
ois meillä toivo, luonas ikuisuus.

Oi kuule Herra, Sulla isän sydän
mi lastansa ei heitä milloinkaan.
Kun turvissasi täällä saamme olla,
Sun Armossasi, saamme vaeltaa.

OI MESTARI

Oi Mestari, tahdathan auttaa,
kun myrsky raivoaa.
Nuo hyökyaallot voivat
mun purteni hukuttaa.

Oi Mestari, ilman sua
mä joudun hukkahan,
taas hyökyaallot lyövät
mun purttani vastahan.

Oi Mestari, purttain ohjaa
mä sulta pyydän vaan,
niin että taivaan rannan
ja valkaman saavutan.

On taivahan ranta tyven
se rauhanvalkama on ,
tuo kirkas lasimeri
myös toivoni satama on.

Vain siellä kiitoslaulut
ja univirsi soi,
Karitsan verellä pestyt
sen virren oppia voi.

Oi Mestari, suothan mulle
ett' oppisin virren tään,
niin pääsisin uusin kielin
ain Sinua ylistämään.

Se virsi täällä jo alkaa
vaikk' heikkoa kiitos on,
vaan jatkuu kerran luonaan
siell' kiitos on loputon.

OI LOISTA TÄHTI

On eessä pitkä synkkä yö,
on toisten lepo, toisten työ.
Kuin yössä valvoo vartija,
hän vartoo uutta aamua.
Nään taivahalla tähtösen,
se antaa valon pienaisen,
myös Herran silmä, valvoo ain
Hän vartioitsee matkallain.

Oi loista tähti pienoinen,
ja anna valo sydämeen.
Ett' pienikin tuo loiste ois,
mi valkeutta yöhön tois.
Kun yössä kansat vaeltaa,
ja huokaa luomakunta, maa
jo saavu Herra Kuningas,
on Sulla vahva valtikas.

Kun saapuu Herra loistossaan,
niin kaikki maahan kumartaa.
Ei silloin auta, mahdit maan,
ei valta, eikä voimakaan.
Ei rikkaus, ei kultakaan,
kun Kristus nostaa valtikkaa.
On kaikki täällä katoovaa,
vain Herran Sana, paikallaan.

OI NOSTA SÄ KATSEENI

Oi nosta sä Herrani, katseeni sinne,
katseeni vuorehen korkeimpaan.
Missä on keskellä Golgatan risti,
valoa luoden maailmaan.
Siellä on syntisen ainoa toivo,
luoksesi toivossa tulla saan.

Jeesushan itse on kalliolinna,
maailman myrskyissä voittamaton.
Itse hän voittanut kuoleman vallan,
kilpemme, turvamme, horjumaton.
Kiinnitä katseesi Golgatan ristiin,
katsoen vuorehen korkeimpaan.

Kiitosta Herralle, laulelen täällä,
vaikka mun kiitokseni heikkoa on.
Kiinnitän katseeni Siionin vuoreen,
Jeesuksen veressä turvani on.
Kaukana siintävät toivoni vuoret,
tuo perustuskallio muuttumaton.

Auta sä Herrani maisella tiellä,
katsoa vuorehen korkeimpaan.
Pelastuskallio Jeesus on aina
siellä on toivoni ihana maa.
Maiset myrskyt luonansa tyyntyy,
kun sinne purteni laskea saan.

OI KUULE HERRA

Oi kuule Herra,
pyyntöni on hartain,
Sä anna rauhas, vuotaa ylle maan.
Niin että lastenlapsemmekin kerran,
nimeäs ylistäis, Autuaan.

Oi kuule Herra,
avaa korvas meille,
Sä kuule köyhän halpa huokaus.
Ettemme eksyis, koskaan harhateille,
Sun luonasi on anteeksantanius.

Oi kuule Herra,
anna rakkauttas,
ja anna tultas, kylmiin sydämiin.
Anna Hengen virvoittavan sateen,
kostuttaa siemen sydänpeltoihin.

Oi kuule Herra,
tahdot meitä auttaa,
kun nöyrin mielin luokses tulemme.
Sä annat kaikki, poikas veren kautta,
anteeksi annat, syntivelkamme.

Sä kuulet Herra,
on Sulla isän sydän,
mi lastansa ei hylkää milloinkaan.
Saan täällä turvissani aina olla,
sun tielläs Herra, tahdon vaeltaa.

RUNON SIIVIN

On syksyinen harmaja päivä
tää päivä, on marraskuun,
on pudonnut lehdet puista
ne maahan lahoutuu.
Mä astelen metsätiellä
ei kiirettä mulla lie,
mun aatokseni kauas liittää
minne runoni siivin vie.
On tuore pihkan tuoksu
ja pehmeys sammalen,
pienen metsäpuron juoksu
kuin kirkas on vesi sen.

Nyt astun piennartiellä
nään lapsuuden leikkihaan,
ja tupanen siintää siellä
savu, saunasta kohooa.
Pihakoivu suuri, ja ylväs
mä kuljen koivun luo,
nyt istun koivun juureen
siinä hetken levätä suo.
On eessäni lapsuuspuisto
riensin lapsuusmuistojen luo.

Siellä juoksee pienoinen poika
hällä paita on yllä vain,
on hällä tuhrainen naama
se tahraantu kaatuessain.
On äiti vastassa hällä
esiliinansa kostuttaa,
hän pojalta naaman pyyhkii
leipäpalankin ojentaa.
Oi äitini, äideistä parhain
miten paljon rakastit,
sä kaikkesi lapsilles annoit
miten kaikki, mä palkitsin.

RISTIN JUURELLA

Saan viipyä ristin luona,
siihen Herralta voimia sain.
Sinun sovintoveresi riittää,
oi Jeesus, mun armahtajain.
Sinä kannoit raskahan ristin,
minun taakkani kannoit myös.
Jo seimeltä kärsimys alkoi,
tää Herra, Sun armotyös.

Sinä kuljit kärsimystiesi,
minun tähteni teithän sen.
Ei muuta lohtua mulla,
tulen luoksesi, vaivainen.
Saan sieltä lääkkeen parhaan,
sulle annan mä kiitoksen.
Mikä liekin taakkana mulla,
mutta Jeesus jo kannoit sen.

Saan viipyä ristisi luona,
Sulta armoa pyydän vain.
Ei ansiota oo mulla,
minun taakkani painavat vain.
Olit Getsemanen yössä,
meitä huonoja armahtain.
Kävit yksin, rukoustyössä,
kävit luona nukkuvain.

RISTINKANTAJA

Mikä lieenee ristinä sulla,
sä matkaaja elämäntien.
Se usein on taakkana mulla,
mä vierasta ristiä vien.
Saan huokailla päiviä öitä,
tuota ristiä kantaen.

On Jeesus käsenyt itse:
”Ota risti ja seuraa mua”
on oma ristini tarpeen,
älä vierasta ristiä vie.
Ken vierasta ristiä kantaa,
mikä on, sinun ristisi tuo.

On Jeesus kantanut ristin,
tuon tuskien kärsimyspuun.
Kaikki velkani ristillä kantoi,
otti häpeän eestäni mun.
Hän kaikkensa, henkensä antoi,
ett’ kerran ois elämä mun.

Oi seuraa sä Jeesusta aina,
ja taakkasi ristille vie.
On tarjona lahjansa parhain,
elonvettä kun lähteestä juo.
Niin sielumme kiittävi Herraa,
on armo, jo arvattu tuo.

Kun Jeesus on kanssamme tiellä,
ei ristimme raskas lie.
Kun uuvumme korpitiellä,
Hän auttaa ja kotiin vie.
On Jeesus perillä siellä,
Hän kulki jo voittajan tien.

RAUHANRUHTINAS

Nyt saapuu Rauhanruhtinas
Hän tahtois olla vierahas,
ei ole korska asultaan
vain halpa aasi ratsunaan.
Nyt Hoosiannaa laulakaa,
ja sydänovet aukaiskaa.

Hän syntyi halpaan seimehen
ei asuntoa ihmisten,
Hän rikas kyllä itsessään
mutt' tuopi valon pimeään.
Nyt Hoosiannaa laulakaa,
ja sydänovet aukaiskaa.

Jo silloin alkoi ristintie
kun pakomatka yöhön vie,
kun Herodeksen käsky käy
ei yhtään armahdusta näy.
Nyt Hoosiaanaa laulakaa,
soi kiitos Hälle ainiaan.

Kun synnyit Jeesus päälle maan
sä saavuit meitä auttamaan,
ken Sinua vain odottaa
hän joulurauhan, ilon saa.
Nyt Hoosiannaa laulakaa,
soi kiitos Hälle ainiaan.

Oi saavu, Rauhanruhtinas
sä maan ja taivaan valtias,
Sun valos meille loistaa suo
se joulurauhan kotiin tuo.
Nyt Hoosiannaa laulakaa,
soi kiitos, kiitos ainiaan.

RAKKAUTTA ÄÄRETÖNTÄ. . .

”Rauhani minä annan teille”
Sen rauhan, jota maailma
ei voi antaa.
Tämä on lupauksen sana,
joka kestää ikuisesti
polvesta polveen,
niitä kohtaan
jotka Herraa rakastavat.
Mikä luotettava sana
näin rauhattomana aikana.
”Minun rauhani” se on
Herran Jeesuksen rauha.
Tämä lupaus on varma
ja luotettava,
koska se on Jeesuksen sana,
vain Häneen voimme luottaa.

— Sillä ken voisi mitata
sen rakkauden syvyyttä,
pituutta, tai leveyttä,
Isältä tullut rakkaus
annettu pojan kautta meille,
on ääretön ja rajaton.
Jumala tuli maailmaan pojastaan,
ihmiseksi, veljeksemme.
Sovittaen kaikki syntimme,
minun, ja sinunkin syntisi,
tämän Hän teki rakkaudesta
ilman meidän ansiotanime.
Näin minulle ja sinulle kuuluu,
Jeesuksen antamia rauha
kun tunnustamme rikkomuksemme.
Kiitos Herra rauhastasi.

SIUNATTU SIEMEN

Sain Herralta kylvövakkasen,
myös siihen itävän siemenen
Hän ohjaili peltonsa luokse.
Näin kylvöpellolla sitkännen
mutta sitä itse tiennyt, en
minne siemenen kylvää voisin.

Mä silloin hylkäsin kutsun tään,
on siemen vakassa yhtenään,
sen siemenen siunasi Herra.
Hän johdatti tieni sitkaimen luo,
sanoi Herrani: "Kylvä sarkani tuo,
olet palkkasi saavan kerran".

Nyt kylvän siementä vakastain,
joka yhä on tallella, polvellain,
mä tottelin käskyä Herran.
Oi kiitos Herrani vastasin,
joka kuiskii minulle polveltain:
"Ota siemen, ja peltooni kylvä".

Taas kylvän siementä yhtenään
on sarka pitkä, en äärtä nää
jos siunaisi kylvöni, Herra.
Niin näkisin kylvöni tähkäpään
joka tuottaisi siementä itävää,
se olisi armoa Herran.

Oi Herrani, Sinulta anelen,
ett' kylväisin siemenen rukoillen,
sen kyynelin peltoosi veisin.
Tää elämä Herralta lahjaa on
Hän kutsuu työhönsä, elohon,
vaikk' lyhteen pienenkin toisin.

RAIVAAJA JUSSI

Mies kulki nyt omalla mannullaan
hällä kuokka ja kirves olallaan,
oli saanut pienen perintömaan
sitä aikoij itse nyt raivaamaan.
— Oli mukana mainen omaisuus
rautainen tahto, ja toive uus.
Viel' selässä kulunut eväspussi,
tässä oli nyt torpan raivaajajussi.

Nyt asteli pitkin omaa rajaa,
ei niittyä, peltoa, ei yöksi majaa.
Hän pysähtyi laelle kumpareen
näki eessään utuisen autereen,
siell' järvi välkkyvi puiden tahaa
— täs työni teen, ja yöni makaan.
Jo kuului kalsketta korven puissa
oli aatos työssä, ei liioin muissa.

Näin kului viikko, ehkä kaksi,
oli kumpare muuttunut avarammaksi.
Mies pirttinsä paikkaa nyt katsahtaa,
— Kas yksi kivikin paikallaan —.
Ei piirustuksia laatinut kukaan
kun Jussi rakensi omaa tupaa,
näin silloin toimi kukaties
moni meistä suomenmies.

Hän raivaajajüssiksi kutsutaan
ei turhaan nimeä saanutkaan,
oli suuret känsäkourat hällä
ei lihonut leivällä leviällä.
Vain rukiinen leipä ja suolakala
sekä lähteenvettä juotavana.
Ei liioin puutetta ollut työstä,
kun päivä loppui hän jatkoi yössä.

Taas lentää lastu, kun iskee kirves,
on noussut seinään jo mäntyiset hirret.
Se päivä päivältä kohooa,
mies hikinen työssänsä uurastaa.
Näin nousee seinät verkalleen
oli mieli näät omaan katokseen.
Sammalta, sammalta tilkkeeksi laittoi
ja katteeksi rukiin oljista taittoi.

— Oli Jussilla riemua, sen arvaatte kai
kun viimein pirttinsä valmiiksi sai.
Oli puhdas lattia, vestetty seinä,
mut jotain puuttui nyt ihmiseltä.
— Sen julki tuoden hän lausahtaa:
Täs myöskin emäntä tarvitaan.
No sekin järjestyi aikanaan
jo kuulutuskirjaa haetaan.

— Oli Jussilla tiedossa tyttö soma
jo kotikylässä katsottuna,
hän halusi tytön yllättää
tuoda omaan pirtiinsä lämpimään.
— On tästä kulunut jo monta vuotta
ja eihän yhteen menty suotta,
nyt Liisa poikaa jo tuudittaa
tästä toivoen uutta raivaajaa.

— Oli Jussi taas raivannut uudispellon
soi ahomailla jo karjankello.
On rannassa sauna, ja venevaja,
ne Jussin itsensä rakentama.
— Nyt Jussi leikkaapi kypsää viljaa
hänen rinnastaan nousee huokaus, hiljaa:
— Oi Luojani hyvä armoinen,
tästä kaikesta Sinua kiittäen.

KOTIKOIVUN ALLA

Taas istun täällä kotikoivun alla,
ja näen kuinka luonto kaunis on.
On kukka pieni maassa matalalla,
mutt' silti nostaa kauniin kukinnon.

Nyt päivänsäteet lämpöänsä valaa,
on suvi lämmin, päivä heinäkuun.
Oi aurinkoinen lämpöäsi halaan.
Jo talven viimat, tuiskut unhoittuu.

Mun aatokseni lapsuusaikaan palaa,
mä riennän harmaan kotimökin luo.
Käy metsän kautta sinne tuttu polku,
viel' tuttu mulle piennarpolku tuo.

On suvipäivän sunnuntai ja ilta,
taas seuraväki tänne kokoon käy.
He saapui kyliltä ja tanhuilta,
näät muistot mieleheni ennättäy.

Kun kaikui suvivirsi koivun alla,
on seuratupa luonnon temppeli.
Myös lapsen ääni suvivorheen yhtyi,
tuo siemen itää, yhä vieläkin.

Oi siunaa Herra, Isiemme maata,
siunaa nuorisoa, kansaa sen.
Ett' kaikuis kiitoslaulu kirkkahana,
nyt sulta Herra, sitä rukoilen.

Oi kiitos, kiitos Sulle Herra taivaan,
saan lapsen herkän uskon säilyttää.
Mä olen heikko, horjuvainen korsi,
sen yksin Herra eloon elvyttää.

TULE JO NUORENA

Tule nuorena Jeesuksen luokse,
saavu jo sellaisenaan.
Älä maailman turuille juokse,
sieltä et rauhaa saa.
Kun nuoruuden kauneimmat ruusut
sinun eteesi aukeaa,
ne purppuraisena hohtaa
vain hetkeksi lumoa.

Sinun elosi kauneimmat ruusut
on kätkeyty sydämeen,
ne kukalle sieltä nousee
kun uskot sä Jeesukseen.
Ei maailma ruusuja anna
vaikk' lupaa se paljonkin,
elos ruusut puhtaana kannaa
ne on piilossa sydämen.

Miten voisin tään tiedoksi tuoda,
elos nuorena kauneinta ois.
Ei maailman maljoista juoda,
lyhyt onni on haihtuva pois.
— Jo nuoruusvuotesi anna
ain Herrasi johtohon,
Hän purttasi perille ohjaa
ohi väijyvän karikon.

ILTARUSKO

Jo iltarusko taivaanrannan peittää
se kaunihiksi tienoon purppuroi,
ei kuulu lintuin lauluakaan enää
vain kylmä tuuli puistikoissa soi.
On purppurainen länsitaivaan kaari
maan peittää lumi valkovaipallaan,
yksin tuvassansa istuu vanha Vaari
jo lapset lähteneet on maailmaan.

— On siitä kulunut jo monta vuotta
kun päättyi matka rakkaan ystävän,
he yhteismatkaa eivät tehneet suotta
jäi muistot kalliit halki elämän.

— Nyt Vaarin ajatukset taakse rientää
kun nuorikkonsa uuteen tupaan toi,
ol' purppurainen silloin taivaanranta
ja uusi kevät säteitensä loi.

Nyt narahtelee vanha keinutuoli
kun Vaari lattiasta vauhdin polkaisee,
on takassa taas lämmittävä liekki
se Vaarin olemusta raukaisee.
— Hän nukahtaa, ei heilu keinu enää,
vain tuvan täyttää raskas kuorsaus.
Jo hiipuu takkatulen lämmin hiillos,
ja porraspuulta kuuluu narahdus.

Viel' uni sokaiseepi Vaarin silmää,
ei tunne vierasta, ken tupaan käy.
On pimeää, ei loista valo enää,
mutt' seisomaan jo Vaari ennättäy.
— Mutt' tuttu ääni vuosienkin takaa,
kun vieras tervehdyksen tupaan tuo.
Ei vieras tää, vaan Vaarin oma poika,
näin saapui meripoika-isän luo.

RUSKA AIKAA.

Viel' äsken vihreät lehdet
puut verhosi vaipallaan,
on vaihtunut värihin uuteen
väriloistohon kirkkaampaan.
Nään metsässä väriä monta
koivut keltaisen värin saa,
oli pihlaja vihreä äsken
nyt loistaen purppuraa.
— Oi kaunista ruska-aikaa
se tenhoten mukaansa vie,
kuljen piennarpolkua kaitaa
syysmetsään mun kulkuni vie.

On tuore pihkan tuoksu
sekä pehmeys sammalen,
pienen metsäpuron juoksu
kuin kirkas on vesi sen.
Se välkkyy hopealle
kiitos rinnasta kohoa,
se nouskoon korkeimmalle
miten kaunis on synnyinmaa.
Tuossa pienoinen kanervankukka
se kuiskii mulle näin:
ota rinteeltä puolukoita
tule mukaani-tännepäin.

On kuihtunut metsänkukka
metsätähti ja kielokin pois,
sinikellot ja nurmennukka
kuin unta vain ollut ois.
Ruska-aikaa vielä hetken
kunnes tuuli tuivertaa,
taas lehdet maahan putoo
ja siihen lahoaa.
Nyt luonto hetkeksi nukkuu
kunnes herää se uudestaan,
kevääntullen käkönen kukkuu
luonto uuden verhon saa.

EI KYYNELEET VOI. . .

Ei kyyneleet voi syntitaakkaa poistaa,
ei lohtu mainen syömmeen rauhaa tuo.
Vain veri kallis syntitaahat poistaa,
oi riennä Golgatalle ristin luo.

Kun taakan alla riutuu ihmis rinta,
ja synti painaa maista matkaajaa.
Vain veri kallis syntitaakat poistaa,
oi riennä, riennä Jeesus odottaa.

On Golgatalla auki armonlähde,
se ehtymättä yhä pulppuaa.
Oi riennä, riennä elonlähtehelle,
vain Jeesusveri sinut puhdistaa.

On armonovi auki jokaiselle,
ken Jeesukselle synnit tunnustaa.
Vain veri kallis syntitaakat poistaa,
oi riennä, riennä Jeesus odottaa.

Oi kiitos että minäkin saan tulla,
siit' rinnassani kiitoslaulu soi.
Vaan tiedäthän, ei ansiota mulla,
vain pyhä veri synnit poistaa voi.

Saan täällä kiittää pelastuksen työstä,
nyt Karitsalle kiitoslaulu soi.
Hän nostanut on kadotuksen yöstä,
oi kiitos että myös mä laulaa voin.

VAPAUTEEN. .

Kuin lintunen, vapaasti laula
on äänesi helkkyvin,
ei vangitse syntien paula
Jeesus vapautti huononkin.
Laula kiitosta Karitsalle
joka vapauttaa voi,
kun taivaan Ruhtinaalle
laulus heleämmin soi.

Oi, laula ain kiitosta Herran
Hänen armonsa suurin on,
isän luota autuuden tuoja
Jeesus luoksemme tullut on.
Ain kiitä mun sieluni siitä
se nouskoon Luojan luo,
nyt käteni ristiin liitän
oi Herrani, voimaa suo.

Oi, Herrani pyydän vielä
siihen mulle voimaa suo,
taluta maisella tiellä
vie elämänlähteen luo.
Vielä Jeesus Sinulta pyydän
siunaa Sä kasvu maan,
ja anna Hengensateet
sydänpeltoon, routaantuvaan.

SAIN PALATA NUORUUSAIKAAN. . .

Sain palata nuoruusaikaan
kun sinut mä kohtasin,
olit lapsi vielä silloin
minä sotaan jo kelpasin.
Meni nuoruusaikani parhain
kului miehuusaikani myös,
läksin työhön aamuin varhain
kävin öisinkin vuorotyös.

Sä olit pieni tyttö
sua polvella hypittelin,
en tiennyt vielä silloin
ett' joskus viel' kohtaisin.
Sinun perheesi iloa tuotti
oli suloinen nuorisio tuo,
mä palasin nuoruusaikaan
ajan menneen taas mieleen tuo.

Saan luottaa armoon uuteen
tämä Herralta lahjaa on,
lupa laskea ristinjuureen
itsessäni oon mahdoton.
Mua kutsui lempeästi
hyvänpaimenen ääni tuo,
saan katua syntiä suurta
Hän johdatti lähteen luo.

Tää lähde pyhä ja kallis
viel' tänäänkin vapaa on,
se keskellä Golgatan kummun
minun eestäni vuotanut on.
Oma pukuni saastainen vaate
vain veressä puhdistuu,
se veri kaikille riittää
tähän myös minä turvaudun.

SÄ HERÄÄ NOUSE SUOMENKANSAA....

Sä herää nouse suomenkansa
kun etsikkosi päivä vielä on,
sä nouse kyliltä ja tanhuilta
nouse jaloon Herran taistohon.
Nyt riehuu synti, riita kaikkialla
ja itsekkyyden voimat rehoittaa,
siis käänny, nouse pois synnin alta
viel' Jumalamme meitä armahtaa.

Lie työttömyyskin kosto Herran,
kun hyljätty on Herran käskyt, lait.
Kun hyvinvointi oli kansallamme,
vain lisää, lisää mammonaa sä hait.
Nyt suuren vitsauksen tuottaa
kun hyljätty on maamme viljavuus,
kun esi-isät raivas pellon uuden
niin saatiin uutisleipä, sato uus.

On maailmassa nälkää työttömyyttä,
maankasvun suomalainen kieltää pois.
On leipä, tietäkää, vain lahjaa Herran,
oi miksi kylvämisen kieltää vois.
Kun heräis vielä aitovierten kansa
ja lyhteen korjatessaan kekoon tois,
oi tartu suomalainen jälleen auraan
ei työttömyyttä enää olla vois.

SÄ ANNOIT HERRA...

Sä annoit Herra sanasi
oppaaksi matkallamme,
oi kiitos Herra armias
me siihen luottaa saamme.
Ken sanaas Herra luottaa vaan
saa siitä lohdun ainiaan
ei tiellä joudu harhaan.

Ei mikään lohtu maallinen
voi tuskaa rinnan lientää,
kun synti täällä ahdistaa
sit' kukaan ei voi kiertää.
Vain Jeesuksella lääke on
Hän auttajamme verraton,
ain Häneen turvatkaamme.

Oi anna Jeesus armosi
Sun pyhän nimes tähden,
ett' autuaasti eläisin
ja nimees luottain lähden.
Kun koittaa lähtöhetkeni
ojenna Jeesus sauvasi,
mä ilman sua näännyn.

Nyt soikoon laulu riemuinen
jo täällä kulkeissamme,
ja siellä kiitos iäinen
soi luona Karitsamme.
Kun loppunut on taiston tie
ja Jeesus itse kotiin vie,
oi, auta sinne Jeesus.

HERRA SAAPUU...

Herra saapuu taivaastansa
pasuunaa kun soitetaan,
Kristus tulee loistossansa
omiansa noutamaan.
Ylkä saapuu, Ylkä saapuu
onko lamppus palava,?
pilvissä kun huuto kuuluu
jo Ylkää vastaan joutukaa.

Oi valvo, valvo ihmislapsi
et tiedä mikä hetki lie,
milloin Ylkä morsiamen
yläilmoin häihin vie.
Onko öljy lampussasi
myöskin lamppus palava,
Herra hoitaa sieluasi
olethan jo matkalla.

Ylkä saapuu, Ylkä saapuu
enkeljoukon ääni soi,
riennä lamppu mukanasi
pasuunan kun kutsu soi.
Riennä, riennä nopeasti
Herra sua odottaa,
riennä matkaan joutuisasti
uusi aamu sarastaa.

Tänään vielä armonpäivä
myöhä lienee huomenna,
milloin koittaa Herran päivä
ollos aina valmiina.
Jeesuksella anteeksianto
yksin Häneen luottaa saa,
riennä armoistumelle
Jeesus siellä odottaa.

SÄ JEESUS OLET VIINIPUU...

Sä Jeesus olet viinipuu
mä olen oksa hento,
kun viinipuussa olla saan
en pelkää myrskyn pauhinaa
oi Jeesus auttajani.

Ei minussa oo hedelmää
sen tiedät itse Herra,
kun rungosta mä voimaa saan
ja veresvoimaa nauttimaan
Sun rungostasi Herra.

Mä veren voimaan luottaa saan
oon runkoon oksastettu,
en pelkää myrskyn pauhinaa
mä olen heikko verso vaan,
oi Jeesus auttajani.

Kun turvaan Jeesus Sinuhun
se lohdun mulle tuottaa,
se antaa Rauhan iäisen
ei siihen turvaa suotta,
oi Jeesus auttajani.

Kun helle, myrsky ahdistaa
ne tahtois heikon ottaa,
veis mukanansa helposti
mä katketa voin kohta,
oi Jeesus auttajani.

Oi kiitos Jeesus Sinulle
ett' oksana saan olla,
vaik' heikoin voimin työssäsi
myös elovainiolla,
oi Jeesus, auttajani.

KEVÄT MUISTOJA...

Mä katselin kirjaa,
ja katselin toista,
en löytänyt sivuilta auenneista.
Runoa keväistä etsin tähän,
sitä en löytänyt
siks' muistelen vähän.

On siellä muistoissa monenlaista,
kahta päivää lieneekö sananlaista.
Kun olen mä lapsi keväimen,
siks' usein kevättä kaipailen.

Oli kotini pieni, köyhä maja,
ja isäni itse sen rakentaja.
Taas sinne riennän, -aatoksin,
kotikoivuni alla viivähdin.

On kevät, Vappu, ja toukokuu,
saa pienoiset lehdet taas koivupuu.
Jo kesän linnut laulavat siellä,
nään juoksevat lapset piennartiellä.

Kuulen kevätpurojen solinaa,
joessa koski kuohahtaa.
Mä pelkäsin kuohuja, tyrskyistä vettä,
mutt' rakastin niittylähteen vettä.

Oli koivuni sileä, valkoinen,
nyt rosainen pinta, mä tunnen sen.
Taas herään unesta—havahtuen
ja tunnen kevään saapuneen.

HÄTÄHUUTO

Tää hätähuuto syntisen
oi riennä apuun, Herra,
Sä itse ohjaa purttani
ett' pääsen kotiin kerran.
Sä ainoo auttajani.

Oi, anna Jeesus valoas
mua johda tiellä taivaan,
on eessä vielä synkkä yö
ja merten mustat aallot lyö,
mun purtein hajoaapi.

Kun Herra purttain ohjailee
niin silloin myrsky tyyntyy,
en pelkää Hänen seurassaan
jo siintää eessä Rauhanmaa,
oi, auta sinne Jeesus.

Kun purtein rannan saavuttaa
saan jättää matkan vaivat,
vain Jeesus onnen lahjoittaa
Hän itse tilan valmistaa.
Oi, auta sinne Jeesus.

Miks' en kiittäis auttajaani
ain armoansa ylistäin,
purttani kun Jeesus ohjaa
kääntää suunnan kotiinpäin.
Oi kiitos, auttajani.

OI SUOMIÄITI...

Oi suomiäiti, sun silmäs kyynelissä katsoo
kun lapsillansa riita rehoittaa.
Kun suomiäiti lapsistansa toivoi
sen kansan, joka maataan rakastaa.
On synnyinjuures suomiäidin maassa,
sen perkas ammoin kuokat isien.
Tääl' äidinkieli heleästi sointuu,
niin monivivahteinen, murteineen.

-Sua kutsuu suomiäiti lempeästi,
on äidin ääni, äidin rakkaus.
On maasi kaunis, marjaisimmat kunnaat
ja puhtaan talvilumen raikkaus.
Kun kevääntullen sulokäki kukkuu,
ja aallot loiskii sinijärvien.
Niin suomenneito aitassansa nukkuu
sä kuulet kutsun, hellän —suloisen.

Oi ällös hylkää kotimaasi multaa,
se leivän antaa sulle kuitenkin.
On synnyinmaasi kallihimpi kultaa,
ei löydy maata, kuin Suomi kallehin.
Taas kutsuu, kutsuu kotiin lapsiansa,
tää kotikontu teitä odottaa.
Oi miksi hylkäsit sä kotikonnun,
ja rannat rakkaat, tuhatjärvien?

Taas kevääntullen luonto unestansa herää,
ja vuokko pieni nousee kukintaan.
Valkotuomi juurillansa kerää
maaemon mettä, voimaa antavaa.
Kuin olet kaunis synnyinmaani
sua tahdon muistaa, aina uudelleen.
Saan nostaa siniristin korkealle,
ain maamme vapautta muistaen.

HERRAN KIITOSTA

Herran kiitosta laulan riemulla
siihen vanhat nuoret yhtykää,
hyvä Herra on, hyvä Herra on
Häntä lauluin kiittäkää.
Hyvä Herra on, hyvä Herra on
siksi lauluin helkähtää.

Kiitos Herralle, kiitos Herralle,
jälleen yhteen tulleet olemme.
Hyvä Herra on, hyvä Herra on,
hälle kiitos olkohon.
Hyvä Herra on, hyvä Herra on,
Hälle lauluin soikohon.

Täällä laulamme, kiitos Herralle,
enkelkuoro laulaa taivaassa.
Kerran laulaa saan kiitän Karitsaa,
pelastuksen armosta.
Kerran laulaa saan luona Karitsan
pelastuksen armosta.

Kiitä Jeesusta täällä matkalla,
pelastuksen meille lahjoitti.
Kiitä Jeesusta, kiitä Jeesusta,
pelastuksen armosta.
Kiitä Jeesusta, kiitä Jeesusta
pelastuksen armosta.

SEIMELTÄ GOLGATALLE

Seimeltä kun alkoi tiesi,
vaivain kautta matka käy.
Pilkattuna, hyljättynä,
yhtään auttajaa ei näy.

Isä taivaan uhriks antoi,
oman rakkaan poikansa.
Virheettömän, tahrattoman,
puhtaan uhrikaritsan.

Rakkautta, ääretöntä,
itse Herra, vaivaan käy.
Isän tahdon Jeesus täytti,
meille apuun ennättäy.

Kuului huuto Golgatalta:
"Täytetty jo kaikki on"
Syntimme Hän kaikki kantoi,
hankki meille sovinnon.

Pääsiäisen Riemuvoitto,
Jeesus nousi haudastaan.
Nousi päivän uusi koitto,
Jeesus voitti, kuolollaan.

Riemuitse jo kristikansa,
Jeesus elää taivaassa.
Luoksemme Hän meitä kutsuu,
täältä matkan vaivasta.

Kiitos sulle Herra taivaan,
maksoit myös mun velkani.
Ristinkuolos kautta aivan,
vapaa olen iäti.

KIRJAPAINO KY KUPARINEN IMATRA 1981